

bolsjefabrikant pludselig finder ud af, at han vil lave flødekarameletter i stedet for, er han vel nødt til at ændre noget på sit budget. Hvis et forsvar, der har været hjemligt orienteret, i stedet for skal gøre noget internationalt, er man vel også nødt til at lade det afspejle et eller andet sted i budgettet. Derfor har jeg heller ikke nogen problemer med, at en del af den internationale indsats er gået hen under forsvarsbudgettet.

Det, vi har været meget optaget af, er, at der er lås på det, så det ikke pludselig kan eksplodere til milliarder af kroner. Men at det skulle være uden afspejling på forsvarsbudgettet, at man pludselig har besluttet sig til, at forsvaret skal være internationalt i stedet for nationalt, ville da unægtelig være noget underligt noget.

Så vil jeg i øvrigt sige, at invitationen til SF og Det Radikale Venstre er vi ikke medunderskrivere på, og det er vi ikke, fordi det ikke er vores opfattelse, at man kan føre forsvarspolitik i Danmark på baggrund af SF. Den melding synes jeg da også jeg har lyst til at komme med her. Så hvem der sætter sig på skødet af forsvarsministeren, skal jeg jo ikke blande mig i, men jeg vil sige, at jeg synes ikke, han for min skyld skal tage en SF'er.

Og så endelig til Det Konservative Folkeparti: Jamen det er da godt, at der stadig væk er noget at gøre for os. Vi gøder og gøder jorden både internt i regeringen og i relation til Det Konservative Folkeparti. Vi havde heller ingen illusioner om, at det her ville føre til, at Det Konservative Folkeparti lige pludselig rendte i armene på Socialdemokraterne, så vi får den SK-regering, der forhåbentlig kommer på et eller andet tidspunkt.

Men det er altså alligevel en kendsgerning, vil jeg sige til fru Pia Christmas-Møller, at da Det Konservative Folkeparti havde valget mellem et ubrødeligt sammenhold med partiet Venstre og med en behårdet oppositionspolitik, som nogen har talt så meget om, eller at samarbejde med den nuværende regering i et fornuftigt samarbejde, der gav indflydelse og balance, så valgte Det Konservative Folkeparti meget, meget fornuftigt indflydelsen og balancen i stedet for det ubrødelige sammenhold.

Det er vi godt tilfreds med, og vi vejrer en lille smule forårsstemning i den melding, selv om jeg godt er klar over, at fru Pia Christmas-Møller ikke skifter politisk ham sådan lige over en nat; der kan jo godt gå nogle år med det, men vi er vant til at vente. Vi blev grinet ud, dengang vi talte om firkløveret i 1979. Det var der ingen der

ville høre om, heller ikke de borgerlige partier, men faktisk blev det til noget i 1982. Så lad os nu se.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

CD drømmer, og det har partiet gjort, lige siden det blev stiftet, forstår jeg. En skønne dag vil CD vågne op til den barske virkelighed, og man vil konstatere, at Det Konservative Folkeparti aldrig kunne drømme om at gå i regering sammen med Socialdemokratiet. Det lader vi partiet Venstre om. Vi har lært af deres erfaringer med et sådant samarbejde. Dem har vi ikke lyst til at gentage.

Men jeg må sige til hr. Peter Duetoft, at der ikke er noget nyt i, at Det Konservative Folkeparti søger indflydelse og resultater. Det har vi gjort år efter år. Da vi sad i den borgerlige regering, gjorde vi det fra regeringssiden. Nu, hvor vi er i opposition, gør vi det fra den platform. Det er der intet nyt i.

Må jeg minde hr. Peter Duetoft om, at det eneste år, hvor vi var nødt til at føre behårdet oppositionspolitik uden mulighed for at få indflydelse, var det år, hvor hr. Peter Duetoft sad i regering sammen med Det Radikale Venstre, sammen med Socialdemokratiet og sammen med Kristeligt Folkeparti og havde lige nøjagtig ét mandats flertal. Da tromlede man den ene store sag efter den anden igennem på tværs af Det Konservative Folkeparti, på tværs af den borgerlige opposition. Da havde vi ingen muligheder overhovedet for indflydelse. Det brede, samarbejdende folkestyre, som CD og De Radikale tit taler så højt om, var ikke i spil på det tidspunkt. Da benyttede man sig af ét mandats flertal. Da havde vi ingen chancer for at komme igennem med borgerlige resultater. Det tog vi til efterretning.

Men situationen ændrede sig unægtelig efter valget. Da kom man tilbage til det sædvanlige gamle mønster, hvor vi har at gøre med mindretalsregeringer, og dér er der sædvanligvis muligheder for at få resultater og indflydelse. Dem vurderer vi fra år til år, og vi var i år af den opfattelse, at vi kunne få klare og markante indrømmelser fra regeringen, og dagens debat dokumenterer jo i den grad, at vi havde ret i den vurdering.

Vi er tilfreds med dette års forligsaftale; det skal der ikke herske nogen tvivl om. Men jeg vil advare CD og andre imod at overfortolke de politiske og parlamentariske perspektiver, der ligger heri.